

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 342.

87de Møde.

Torsdagen den 30te Mai.

(Forts.)

Monrad: Jeg er aldeles overbevist om, at den høitagtede Finantsminister nok vil vide at passe paa sin Kasse, at han vil være fuldt saa vel som nogen Anden i alle Henseender fikket til med fuld Over at passe paa den, men det, som der egentlig er Spørgsmaal om, er, om den ærede Finantsministers og min forskjellige Opfattelse af Begrebet Forskud. Jeg siger, at Forskud virkelig ikke af selve Regjeringen er blevet opfattet som Gaver, men som Forskud. Dette fremgaaer af Resolutionen af 8de Januar 1844 (Sa.). Den høitærede Finantsminister svarer hertil Ja, men hvad kom saa ud af denne Resolution? Det skal jeg med Fornøielse sige, idet jeg for Fuldstændigheds Skyld til mit Tidligere skal sige, at det er aldeles rigtigt, som den ærede Finantsminister antyder, at der staaer, den blev „frugtesløs“ (Latter) idet de fleste Debitorer erklærede sig ude af Stand til at gjøre Afdrag, ialfald noget synderligt Afdrag paa Forskuddet. Det var altsaa det, som der kom ud af det; de erklærede, at de ikke vare i Stand til at betale, men der staaer ikke, at de nægtede at de vare pligtige at betale; derefter tilføies det, at saa kom Dyrtiden og saa fandt Staten det saa meget mindre gjørligt at skrive til alvorlige Foranstaltninger. Lad os nu see hvad kom ud af den høitagtede Finantsministers Foranstaltninger forrige Aar. Der er omtrent kommet det Samme ud (Latter). Nogle sige, at Debitorerne have sagt, at Fordringerne ere præscriberede, men mine Herrer! de maatte jo ikke præscriberes, og man har altsaa ikke overholdt den kongelige Resolution, som udtrykkelig siger, at man skulde passe paa, at de ikke blive præscriberede. „Den allerførste Deel af Debitorerne“, hedder det videre, „ansøgte om For-

skuddenes Eftergivelse.“ Ja det kan jo gjerne være, at de i disse Ansøgninger have beraabt sig paa, at de troede, at det var et Laan, men det er dog virkelig Noget, hvorpaa der ikke kan lægges Bægt. Om de øvrige Debitorer hedder det, at de „attraede langt moderatere Afbetalingsterminer end de opstillede, og ikkun høist Enkelte erklærede sig istand til at stille den forlangte Sikkerhed for det Skyldige, navnlig af den Grund, at dennes Tilveiebringelse vilde være forbunden med nye Udgifter, som de ikke uden altfor stort Afsvær turde pådrage sig.

Det er altsaa sikkert, at i 1844 kom der ikke Noget ud af de truene Foranstaltninger, og at der heller ikke hidtil er kommet noget ud af det Skridt, som den ærede Finantsminister har fundet sig foranlediget til foreløbigt at foretage i denne Henseende. Jeg tvivler imidlertid ikke paa, ja jeg udtaler det som min bestemte Overbeviisning, at den ærede Finantsminister vil bedre end nogen Anden være istand til at bringe Noget ud deraf, og dog med det Samme gaae frem med al mulig Lempe og Billighed. Vi vide jo ogsaa Allesammen, at naar en Mand skylder Penge til Staten, vil han altid søge om muligt at slippe idetmindste for noget af Beløbet, og derfor mener jeg, at vi ikke kunne lægge nogen særdeles Bægt derpaa. Comiteen troer, at den har været meget billig i sine Forslag i denne Henseende, og jeg holder mig overbevist om, at Thinget deler samme Anskuelse.

Ordføeren: Der er af et Par Medlemmer bragt paa Bane Dnsfeligheden af at faae disse Gjeldslister offentliggjorte. Jeg har allerede en Gang udtalt mig derimod, og jeg kan ikke lade være at gjentage, at det skulde gjøre min ondt, om man kom til en saadan Beslutning. Jeg troer, naar man nærmere overveier denne Sag, saa vil man see, at der er en væsentlig Forskiel paa disse Dpfrister over Gjeldsposter og dem, som angaae det